

οἰσιωδῶς ὁ ὕμνος τῆς ἀρετῆς— εἶναι τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας— εἶν' ἢ ἀντανάγκαις τοῦ Θεοῦ— καί, σὰν τέτοια, ἔχει ἀπόλυτο δικαίωμα στὴν αἰωνιότητα—

Ὡστόσο, μέσχα σὲ τόση λάμψη, ἤθελε βέβαια εἶναι δύσκολο νὰ δῆ κανένας ὅλη της τὴν πηγὴ— οὐτ' ἐγὼ ἤθελε ποτὲ φαντασθῶ πῶς ἔκαμα τόσο.— Ἄμποτε ὀξύτεροι νόες ἐδικοί μας νὰ κάμουνε περισσότερο, καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνέσπερο φῶς νὰ λάβουνε φῶς . . . , γιὰ νὰ φανοῦνε κ' ἐκεῖνοι ὅ,τ' εἶναι κι' ὅ,τι ἀκόμη δὲν ἐφρανήκανε— ἐνῶ ὅσο σπάνια κι' ἂν ᾔηται ἡ δύναμις τοῦ ἡ φύσις ἔδωσε κ' εἰς ἐκεῖνους, αὐτὴ δὲ θέλει ποτὲ φανῆ καθ' ὅλη τὴν ἔντασι, ὥστε ποῦ αὐτὸ τὸ θειοαἴτιο δὲν ἐνεργήσῃ ἀπόλυτα ἐπάνω της— καὶ τότε τῷ ὄντι— καὶ τότε μόνο— θέλει δεῖ ὁ Οὐρανὸς τὴν ἄλλη Ἀνάστασι τοῦ προσιπάμε . . . , καὶ θέλει δεῖξει πάλι τὴ χαρὰ τοῦ δείχνει πάντοτε γιὰ τὴν πρώτη, κι' ὅπου, μὲ τόσο ἀνάλογη ἀρμονία, ἀντήχησε τὸ ποίημα τοῦ ἐξετάσαμε! (14)

